

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Пловдив, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Т. Кюртова

при участието на секретаря Боряна Д. Козова
като разгледа докладваното от Росица Т. Кюртова Търговско дело №
20235300900290 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.432, ал.1 КЗ и
чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът Т. В. С., ЕГН *****, от ***, чрез пълномощник адв.С. С., съдебен адрес
** твърди, че е пострадала при пътно-транспортно произшествие, състояло се на 29.12.2022
г. на паркинг пред магазин ** в гр.Пловдив, бул.“Цариградско шосе“. Твърди, че
произшествието е виновно причинено от Х. Б. И., който, управлявайки л.а.Дация Дъстър с
рег.№** при навлизане в реда на паркираните автомобили, без да се убеди, че няма да
създаде опасност за другите участници в движението и без да се съобрази с тяхното
положение, е преминал с дясната гума на автомобила върху левия крак на намиращата се от
дясната му страна ищца в качеството ѝ на пешеходец. Твърди се, че при произшествието на
ищцата са причинени множество фрактури по лявото стъпало, което е наложило извършване
на оперативна интервенция, изразяваща се в открито наместване на фрактурите с вътрешна
фиксация и поставяне на гипсова имобилизация. От 29.12.2022 г. до 03.01.2023 г. ищцата е
била в болница, изписана с препоръка за щадящ режим. В домашни условия тя е
продължила да се оплаква от силни болки в областта на фрактурите и оперативната рана,
ежедневието ѝ е преминавало на постелен режим, тъй като не можела да стъпва. Налагало се
да ѝ бъде оказвана непрестанна грижа от страна на близките ѝ. На 19.02.2023 г. ищцата е
приета по спешност в болница, поради наличие на оток, хематом, силна болезненост и
ограничена подвижност в стъпалото. Била е проведена операция по отстраняване на
металната остеосинтеза от преден и среден ходилен отдел. Възстановителният период
отново е преминал на постелен режим в домашна обстановка, като ищцата е продължила да
изпитва силни болки в областта на операцията, не можела да стъпва и да се обслужва сама.
Понастоящем все още не е напълно възстановена, все още се оплаква от ограничени и

болезнени движения на левия крак, кракът все още се подува и отича при натоварване, ходилото ѝ е деформирано и с множество белези. Преживеният пътен инцидент се е отразил негативно на психичното ѝ състояние – чувства се потисната, тревожна и с нарушен сън. Твърди се, че за лечението си ищцата е направила разходи в общ размер 1 126,62 лв., описани конкретно в исковата молба по вид и единична стойност. В съставения за инцидента констативен протокол е отразено, че за автомобила Дачия Дъстър с рег.№** е сключен договор за застраховка Гражданска отговорност с ответника, който след извънсъдебна претенция, отправена на 18.01.2023 г., не е определил и изплатил застрахователно обезщетение на ищцата. Въз основа на така изложените обстоятелствени твърдения, в исковата молба е формулирано искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, ведно със законна лихва от 18.01.2023 г. (датата на отправяне на обезщетителна претенция до застрахователя) до окончателното плащане. Претендира се и обезщетение за имуществени вреди в размер 1 126,62 лв., описани подробно в исковата молба, ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, чрез пълномощник адв.В. Д., оспорва исковете. Не оспорва наличието на застрахователно правоотношение за л.а. Дачия Дъстър с рег.№** към датата на настъпване на процесното ПТП. Оспорва водачът на последното превозно средство да е нарушил правилата за движение по пътищата и да е причинил със свое противоправно поведение твърдените от ищеца вреди. При условия на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредите, тъй като ищцата се е движела по пътното платно, а не по тротоара или банкета, предприела е пресичане на пътното платно не по пешеходна пътека и без да се съобрази с приближаващите превозни средства, нарушила е забраната да навлиза внезапно на пътното платно и да го пресича при условия на ограничена видимост, качване/слизване от превозно средство, спряно за престой или паркирано, без да се увери, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението. Възразява и по размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, като го счита за необосновано и прекомерно завишен. Развива съображения в тази насока. Моли за изцяло или частично отхвърляне на исковите претенции. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се от приложения по делото Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, че на 29.12.2022 г. в 12,45 ч. е посетено местопроизшествие в гр.Пловдив, бул.“Цариградско шосе“, в паркинга на магазин **. Констатиран са двама участници в произшествието, а именно: участник 1 – Х. Б. И., като водач на лек автомобил Дачия Дъстър с рег.№** и участник 2 – ищцата Т. В. С. – пешеходец. Последната фигурира в протокола и като пострадало лице с фрактура на кости и пети пръст на ляво ходило. Обстоятелства и

причини за ПТП според протокола са: “Участник 1 при навлизане в реда на паркираните автомобили блъска намиращия се от дясната му страна пешеходец“.

От приетата по делото епикриза се установява, че в деня на горния инцидент ищцата е постъпила в УМБАЛ „Пълмед“, където е престояла до 03.01.2023 г. в отделение по ортопедия и травматология. Поставена е диагноза „счупване на метатарзална кост“ в резултат от това, че левият ѝ крак е бил прегазен от автомобилна гума в областта на ходилото. Предприето е оперативно лечение под обща анестезия като е направено „открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация на тарзални и метатарзални кости“. Предписана е терапия и пациентът е изписан без усложнения с препоръка за сваляне на конците на 15-ия ден.

Установява се, че ищцата е постъпила в болнично заведение и на 19.02.2023 г. с оплаквания от подуване и зачервяване, болка и ограничени движения на левия крак. Приета е била по спешност, като е извършена втора операция с цел отстраняване на имплантирани уреди от тарзални и метатарзални кости. Изписана е с подобрение на 22.02.2023 г.

Установява се от приетите по делото разходо-оправдателни документи (фактури, рецепти и фискални бонове), че ищцата е направила разходи за заплащане на болнични такси, консумативи и медикаменти за своето болнично и извънболнично лечение в общ размер 1 126,62 лв.

Признато е за безспорно в отношенията между страните, а това се установява още от констативния протокол за ПТП и от приложената на л.39 справка от Гаранционен фонд, че за управлявания от Х. Б. И. лек автомобил с рег.№** е сключен договор с ответното дружество за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с период на покритие от 28.05.2022 г. до 27.05.2023 г.

Ответното дружество е сезирано с извънсъдебна претенция от ищцата на 18.01.2022 г. (молба за заплащане на застрахователно обезщетение вх.№518/18.01.2023 г. на л.40), в която са описани като приложения констативен протокол за ПТП с пострадали лица и медицинска епикриза. В отговор на това ответникът е изискал представяне на други документи – заключително постановление по наказателно производство, заверен препис от присъда или споразумение, авто-техническа и съдебномедицинска експертиза. Няма спор между страните, че застрахователно обезщетение не е определено и изплатено на ищцата.

Във връзка с установяване механизма на процесното произшествие е разпитан като свидетел Х. И., който е управлявал застрахования автомобил Дация Дъстър с рег.№**. Свидетелят посочва, че произшествието се е състояло по светло време – на обяд. Около коледните празници паркингът бил пълен с коли и хора. Свидетелят се движел бавно с колата, търсейки място за паркиране. Видял двама пешеходци да се движат пред него – мъж и жена. Те се движели с гръб към свидетеля, в неговата посока на движение на близко разстояние спрямо автомобила. За момент свидетелят погледнал в страни, забелязал, че в близост от ляво се освобождава паркомясто и натиснал спирачка. После видял, че жената се е навела напред, а мъжът я държи с две ръце и гледа към крака ѝ. Други хора му давали знак

с ръце да не кара. Свидетелят придвижил автомобила около 50-60 см назад и излязъл от колата. Тогава разбрал от думите на хората, че нещо се е случило. Жената се държала за левия глезен и казала, че много я боли. Свидетелят предложил съдействие и дал телефона си на мъжа. След няколко часа последният му се обадил, за да му каже, че има счупване на пръстите на крака на съпругата му. Същата вечер свидетелят дал показания и в полицията.

Очевидец на произшествието е и бил и свидетелят С. С.ов. От показанията му се установява, че той и ищцата са се движили по пътеката за автомобили на паркинга, тъй като специално място за движение на пешеходци там няма. Има осева линия, която отделя движението на автомобилите. Двамата се движели плътно в дясно, в близост до паркиралите автомобили. Отивали към магазина. С периферното си зрение свидетелят видял автомобил, който се движел в дясната лента на платното за движение зад тях двамата. Свидетелят се опитал да придърпа жена си, но в този момент видял как левият ѝ крак попада под дясната гумата на автомобила, който минавал странично от ляво на нея. Имало хора, които се развикали. Тогава водачът излязъл и предложил помощ, но свидетелят му казал, че ще закара жена си в болница с неговия автомобил.

От показанията на свидетеля С. С.ов се установява, че състоянието на ищцата в първите дни след произшествието е било тежко. Ищцата изпитвала силни болки преди и след първата операция, приемала обезболяващи заради това. Лекарите казали, че има натрошаване на костите на стъпалото – тежка травма с дълго и вероятно непълно възстановяване. След кратко време била оперирана повторно за отстраняване на иглите, които били поставени при първата операция. Наложила се и трета допълнителна манипулация с местна упойка за отстраняване на некротирала тъкан от раната. Ищцата не можела да стъпва на левия си крак, първоначално дори с патерица не можела да се придвижва, защото изпитвала много силни болки. На постелен режим била около четири месеца. Придвижвала се само до тоалетна и в банята с помощта на близките си. Излизала от дома си само по медицински причини. Съпругът ѝ се грижел за нея. На шестия месец след инцидента започнала да се движи с патерици, които свалила месец-два преди разпита на 05.12.2023 г. В момента ходи, но накуцва и ползва бастун. Живеят на втория етаж и преди това не е използвала асансьор, но сега се наложило. Ищцата е пенсионерка от преди катастрофата, но е била активна, подвижна, ходела е много. В момента стъпалото ѝ е подуто и не изглежда добре – деформирано е, има проблеми с носенето на обувки и ходи с чехли, включително в студено време. При захладняване получава хронични болки. Лекарите не дават гаранция това да се оправи. Свидетелят говори и за това, че майка му не е добре психически. Изолирала се е от социалните си контакти, не иска да се чува или вижда с хора, не иска да си спомня за инцидента, понякога изпада в особени състояния – започва да плаче безпричинно, има страх от автомобили, притеснява се, че е останала „инвалид“ и е в тежест на семейството си. Не е същият човек.

Прието е заключение на комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, според което механизмът на процесното ПТП е следният: автомобилът се е движел на паркинг пред магазин ** между паркирани автомобили по маркирана лента за

движение. В същото време пред автомобила са се движели пешеходците С. С.ов и Т. С.. Водачът е забелязал място за паркиране от ляво, при което е насочил вниманието си към него. Така е настигнал пешеходците, при което поради липса на достатъчно странично разстояние е настъпил удар (притискане) на левия крак на Т. С. от предната дясна гума на лекия автомобил Дация. След удара автомобилът е спрял. Причина за настъпилото произшествие от техническа гл.т. е това, че водачът на лекия автомобил не е реагирал своевременно със спиране при настигане на пешеходците, които са се движели пред него. Водачът е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара и да избегне произшествието, ако бе реагирал, когато се е намирал на повече от 4 м зад пешеходците и е имал пряка видимост към тях. В съдебно заседание вещото лице – автоексперт, уточнява, че ищцата се е движела малко по-напред и по-вляво на пътната лента от мъжа си. На паркинга няма предвидени пешеходни зони, има само алеи за придвижване на автомобили (на схемите към експертизата те са отразени като платна за движение с по две пътни ленти за движение в срещуположни посоки с пътна маркировка за посоката на движение). Автомобилът и пострадалата са се движели в една и съща посока. Ако пострадалата се беше движела в ляво спрямо посоката на движение на автомобила, нямаше да настъпи удар с този автомобил.

От медицинската част на експертизата се установява, че травматичните увреждания, които е получила ищцата са: счупване на шийките и главичките на петте предноходилни кости, фрактура на първата фаланга на ляво стъпало, както и рана с охлузване по задно медиалната част на лява глезенна става. Травматичните увреждания е напълно възможно да настъпят по описания от ищцата начин. Лечението е консервативно и оперативно – чрез две оперативни намеси за вътрешна фиксация с киршнерови игли и за отстраняване на металните тела. Поради това, че са засегнати всички предноходилни кости на ляво стъпало, възстановителният период е удължен на 5-6 месеца (при обичайни 35-40 дни за този вид счупвания). Нарушен е напречният ходилен свод, и то завинаги. Като усложнение има наличие на болезнен хигром под главичката на третата предноходилна кост. Причинена е била болка със силно изразен характер. Болевите усещания са намалявали бавно с времето. Страданията, които е изтърпяла, са били силно изразени поради засягане на долния крайник с ползване на помощни средства за период от шест месеца и невъзможно придвижване, самообслужване и хигиенен режим. В момента лицето се придвижва със самостоятелна, накуцваща походка. Оплаква се от болки при ходене и при промяна във времето. Налице са зараснали оперативни белези и белег от гумата на автомобила, забелязва се оток и деформация на лявото стъпало и ограничена дорзална флексия на лява глезенна става (според уточнения на вещото лице при изслушването се касае до ограничено движение на стъпалото нагоре, което затруднява движения, свързани с клякане). Направените от ищцата разноси за лечение са били напълно необходими по вид, количество и качество и са предписани и препоръчани от лекуващите лекари.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.498, ал.3 КЗ увреденото лице може да предяви претенцията си за

плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл.496 КЗ (три месеца от предявяване на претенцията), откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

В конкретния случай се установява и няма спор, че застрахователят е бил сезиран извънсъдебно, но не е определил и изплатил обезщетение на ищеца. Следователно процедурата за доброволно уреждане на спора е приключила без удовлетворителен за последния резултат, което прави прекия иск по чл.432 КЗ допустим.

Съгласно чл.432 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“. В тази връзка се констатира, че между ответника и собственика на лек автомобил Дачия Дъстър с рег.№** е възникнало валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност” на автомобилистите, по силата на който застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Съгласно чл.477, ал.2 КЗ по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите застраховани са собственикът, ползвателят и държателят на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание. Съответно трети ползватели се от застраховката лица са всички лица, с изключение на лицето, което отговаря за причинените вреди – чл.477, ал.3 КЗ.

В рамките на срока на действие на застраховката е настъпило застрахователно събитие – възникнала е отговорност на водача на застрахования автомобил за вреди, в резултат от причинено от същия пътнотранспортно произшествие. Елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане се установяват по несъмнен начин от събраните доказателства и това са: противоправно поведение на делинквента, вреди, причинна връзка между противоправното поведение и вредите, както и вина на прекия причинител. От всички събрани по делото доказателства – констативен протокол за ПТП с пострадали лица; свидетелски показания; съдебно-техническа и медицинска експертиза, се установява по неоспорим начин, че водачът на застрахования при ответника автомобил не е реагирал своевременно със спиране при настигане на пешеходците, които са се движели пред него. В Закона за движение по пътищата няма специални правила за движение в зоната на паркинги, поради което се прилагат общите правила. Съгласно чл.20, ал.2 ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението, а съгласно чл.116 ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците. Визираните правила в случая са били нарушени и в тази насока е прието заключение на съдебна експертиза, което съдът изцяло кредитира като компетентно и обективно изготвено и неоспорено от страните. Според него причина за произшествието е поведението на свидетеля И., който е могъл да го избегне, ако беше предпазлив към пешеходците и беше

преустановил движението на автомобила, преди да настъпи т.нар. застъпване на гумата с лявата пета на ищцата, като е имал техническа възможност за това. Водачът на застрахования при ответника автомобил е бил длъжен и е могъл да възприеме възникналата опасност за движението и да избегне настъпилия удар. Вината на последния съгласно чл.45, ал.2 ЗЗД се презумира, а от доказателствата посочената презумпция не е оборена. Вредите, настъпили в патримониума на ищцата, се установяват несъмнено от приетите писмени доказателства, от съдебно-медицинската експертиза и от показанията на свидетеля С.ов, които съдът кредитира като обективни, логични и последователни. От медицинската експертиза се установява, че е налице и причинна връзка между произшествието и констатираните при ищцата непосредствено след това травми, а в тази насока е и приетия по делото констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Следователно, установяват се всички предпоставки по чл.45 ЗЗД да се ангажира отговорността на прекия причинител.

От горното следва, че обективните предпоставки на иска по чл.432 КЗ са налице в конкретната хипотеза и същият иск се явява доказан по своето основание.

Съобразно нормата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които ги обуславят, като характера на увреждането, начина на извършване на деянието, обстоятелствата, при които е извършено, причинените морални страдания и пр. (В този смисъл Постановление на Пленума на ВС №4/1968г.) Следва да се преценят вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства – в този смисъл решение №69/18.03.2014г. по гр.д.№4686/2013г. на ВКС, IV г.о. Съобразявайки тези указания, съдът констатира, че в резултат от деликта ищцата е претърпяла неимуществени вреди – преживяла е болка от причинените травми – интензивна в началото и бавно отшумяваща, преживяла е болнично и двукратно оперативно лечение, също съпътствани с болка и неудобства, преживяла е и последващи битови неудобства по време на възстановителния период, ограничила е социалните си контакти, имала е необходимост от чужда помощ. Била е трудно подвижна в продължение на поне шест месеца, в които е използвала помощни средства и е напускала дома си само по медицински причини. Понастоящем походката ѝ не е напълно възстановена и не може да бъде възстановена поради специфики в травмата, засягаща предноходилната част на стъпалото ѝ. Налице са и хронични болки, които не могат да бъдат преодолені. От показанията на сина ѝ се установи, че психичното ѝ състояние също не е добро – ищцата изпитва страх и притеснения от случилото се, което изживява болезнено. Въз основа на така обсъденото, съдът намира, че справедливото обезщетение за ищцата, съобразно доказаните по делото болки и други морални вреди, които е претърпяла, както и съобразно общоприетите критерии за справедливост, съобразено и с общественно-икономическите условия за живот в страната, се свежда до сумата 50 000 лв.

От доказателствата по делото се установява, че ищцата, освен описаните по-горе неимуществени вреди, е претърпяла и имуществени вреди вследствие на процесното ПТП –

направила е разходи за заплащане на медицински изделия и такси и за закупуване на предписаните ѝ лекарства. От съдебната експертиза може да се заключи, че същите разходи са пряко свързани и произтичат от произшествието, следователно имуществените вреди се намират в пряка връзка с противоправното поведение на застрахованото лице и за тях застрахователят отговаря. От приложените фактури и касови бонове се установява, че разходите за лечение са в общ размер 1 126,62 лв., колкото се претендират с исковата молба.

Възражението за съпричиняване, направено от ответника, съдът намира за основателно. Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между противоправното поведение на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. В конкретния случай се установява, че пострадалата непосредствено преди удара се е движела като пешеходец по платното за движение, предназначено за автомобили. Както се каза по-горе, няма специални правила за движение в зоната на паркинги, поради което се прилагат общите правила. От техническата експертиза се установява, че на място няма изградени пешеходни зони, има „алеи“ за движение на автомобили с пътна маркировка. Видно е от схемите към заключението, че се касае за платно за движение на автомобили с по две пътни ленти за движение в срещуположни посоки, по смисъла на §16, т.1 и т.2 ДР ЗДвП, като пътните ленти са очертани с маркировка и върху тях е поставена маркировка за посока на движението. Съгласно чл.108, ал.1 ЗДвП пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банката на пътното платно. Съгласно ал.2, т.1 на същата разпоредба, когато няма тротоар или банкет или е невъзможно те да бъдат използвани, пешеходците могат да се движат по платното за движение, противоположно на посоката на движението на пътните превозни средства, по възможност най-близо до лявата му граница. Визираните разпоредби въвеждат забрана за движение на пешеходци по платното за движение, когато има тротоар или банкет, а когато такива няма – както в настоящия случай, на пешеходците е позволено да се движат на пътното платно, но при определени условия – движението им да е противоположно на посоката на движение на превозните средства и по възможност най-близо до лявата граница на платното. Ищцата е нарушила визираните правила за поведение – движела се е по платното за движение, но не плътно в ляво, а в дясно и по посока на движение на автомобилите, поради което поведението ѝ е било противоправно. Според вещото лице, ако се бе движела според изискването на чл.108, ал.2, т.1 ЗДвП, тя нямаше да пострада. Или налице е причинна връзка между това противоправно поведение и вредоносния резултат. Размерът на конкретното съпричиняване съдът определя на 10 % с оглед конкретните обстоятелства и причини за произшествието – от свидетелските показания се установява, че паркингът е бил натоварен, произшествието се е състояло около коледните празници, когато е имало по-високо от обичайното движение на автомобили и пешеходци в района. След приспадане на този процент съпричиняване, искът за обезщетяване на неимуществени вреди се явява доказан и следва да се уважи до размер 45 000 лв., като се отхвърли за разликата до 50 000 лв. като неоснователен. Съответно искът за обезщетяване на имуществени вреди следва да се уважи до размер 1 013,96 лв. и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 1 126,62 лв.

Съгласно чл.429, ал.2 КЗ в застрахователното обезщетение по ал.1 се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал.3. В ал.3 е казано, че от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, т.2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Или според сега действащия КЗ застрахователят отговаря за забавата на застрахования, но не от датата на деликта, а от по-ранната от двете горепосочени дати. По делото няма данни кога застрахованият е уведомил застрахователя за застрахователното събитие, следователно лихва за забава в плащането на обезщетение за претендираните неимуществени вреди се дължи от датата на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, което се установява да се е случило на 18.01.2023 г. Ето защо претендираната законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде присъдена, считано от 18.01.2023 г., а за това за имуществените вреди – считано от датата на исковата молба – 29.05.2023 г., както се претендира от ищеца.

При този изход на спора и с оглед направените от двете страни искания, всяка от тях има право на разноски на основание чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК.

Ищцата е направила и претендира разноски за възнаграждения на вещи лица, които са в общ размер 617,50 лв. От тях по съразмерност на страната следва да се присъдят 555,75 лв. Претендира се от ищцовата страна адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗА. Представен е по делото договор за правна защита и съдействие от 02.02.2024 г., с който между ищцовата страна и адв.С. С. е уговорена безплатна защита на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. В тази хипотеза съгласно чл.38, ал.2 ЗА адвокатът има право на възнаграждение, ако насрещната страна е осъдена на разноски. С оглед частичното уважаване на исковите, в полза на адв.С. се дължи адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер 4 331 лв. Същото следва да се присъди в тежест на ответника.

Ищцата е освободена от държавна такса по делото, поради което по силата на чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да заплати сумата 1 840,56 лв. – държавна такса в размер 4 % от присъденото вземане, по сметка на ОС Пловдив, в полза бюджета на съдебната власт.

В списък на разноските ответникът претендира възнаграждения за вещи лица в общ размер 617,50 лв. От тях съразмерно на отхвърлената част от исковата претенция следва да му се присъди сумата 61,75 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788,

седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати на Т. В. С., ЕГН *****, от ***, **сумата 45 000 лв.** (четиридесет и пет хиляди лева), ведно със законна лихва от 18.01.2023 г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие пътнотранспортно произшествие, състояло се на 29.12.2022 г. в гр.Пловдив, паркинг пред магазин ** на бул.“Цариградско шосе“, причинено виновно при управление на лек автомобил Дачия Дъстър с рег.№** за който автомобил е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над горния размер до пълния предявен такъв от 50 000 лв.; както и да й заплати **сумата 1 013,96 лв.** (хиляда и тринадесет лева и 96 ст.) – обезщетение за имуществени вреди вследствие същото пътнотранспортно произшествие, ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 29.05.2023 г., до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ този иск за разликата над горния размер до пълния предявен такъв от 1 126,62 лв.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати на Т. В. С., ЕГН *****, от ***, **сумата 555,75 лв.** (петстотин петдесет и пет лева и 75 ст.) – деловодни разноски за производството по т.д.№290/2023 г. по описа на ОС Пловдив, ТО, XVI състав.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати по сметка на ОС Пловдив, в полза бюджета на съдебната власт, **сумата 1 840,56 лв.** (хиляда осемстотин и четиридесет лева и 56 ст.) – държавна такса по т.д.№290/2023 г. по описа на ОС Пловдив, ТО, XVI състав.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати на адвокат С. Е. С., САК, адрес на упражняване на дейността – гр.София, ул.“Кадемлия” №1, офис 1, **сумата 4 331 лв.** (четири хиляди триста тридесет и един лева) – адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 ЗА за производството по т.д.№290/2023 г. по описа на ОС Пловдив, ТО, XVI състав.

ОСЪЖДА Т. В. С., ЕГН *****, от ***, да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, **сумата 61,75 лв.** (шестдесет и един лева и 75 ст.) – деловодни разноски за производството по т.д.№290/2023 г. по описа на ОС Пловдив, ТО, XVI състав.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____

